

Arrest

nr. 247 532 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De echtgenote respectievelijk moeder van de twee verzoekers dient op 5 maart 2019 een beschermingsverzoek in. Op 27 april 2020 wordt haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het beroep dat hiertegen wordt ingediend, wordt verworpen bij arrest nr. X van 15 januari 2021.

1.2. Eerste en tweede verzoeker dienen op 29 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 31 juli 2020.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 augustus 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker S.M.E. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, E.S.M.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en lid te zijn van de pinkstergemeenschap. U bent geboren op 25 december 1972 in Monterrey, Colombia. U bent gehuwd met O.D.C.S.(...) (CGVS nr.X en O.V. nr. X), waarmee u twee dochters en een zoon heeft. Uw jongste dochter en uw zoon, W.E.S.C.(...) (...) verblijven eveneens in België.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner O.D.C.S.(...) (zie ook hieronder): “U, O.D.C.S.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Granada (Colombia) op 19 december 1975. Daar hebt u gewoond tot u acht jaar oud was, waarna uw familie verhuisde naar San Jose del Guaviare. Uw vader had ondertussen zijn gezin verlaten, en uw moeder was een nieuwe relatie begonnen. Ongeveer 5 jaar later verhuisden jullie naar Villanueva, El Casanare. U leerde er uw huidige partner, E.S.M.(...) (CG-nummer X en O.V.-nummer X), kennen. Wanneer uw moeder en stiefvader de kans hadden om een finca, een boerderij, te kopen, verhuisden zij opnieuw naar Retorno del Guaviare. U trouwde in die tijd met uw partner. Toen u zwanger werd, gingen jullie ook op de finca wonen. Op 07 april 1993 kwam er een groepje guerrillastrijders onder leiding van commandant I.E.(...) naar de finca. Ze namen uw stiefvader apart en dwongen hem om met een kanoboot voor transport te zorgen. Hij werd nooit meer teruggezien. Toen dezelfde commandant twee weken later opnieuw in het dorp verscheen kreeg uw moeder te horen dat ze geen vragen mocht stellen. Kort nadien, op 20 april, verhuisden u en uw zus samen met jullie jongere broers tijdelijk naar een onderkomen dicht bij het ziekenhuis waar jullie zouden bevallen. Uw moeder bleef nog een maand langer in het dorp, in de hoop een teken van leven op te vangen van uw stiefvader. Dit bleek echter vergeefs. Na de bevalling vond uw man werk in een bakkerij en jullie besloten om niet terug te keren naar de finca.

In 1994 ging E.(...) aan de slag bij het hotel “Residencias El Comercial”, en met deze inkomsten konden jullie een eigen huis kopen. In 1995 bent u bevallen van een zoon, W.E.S.C.(...) (...). Vanaf 1997 hoorden jullie geruchten dat de autodefensas, een paramilitaire organisatie, actief waren in de streek. In september 1998 verbleven er acht mannen en een vrouw in het hotel, die tot de tanden gewapend bleken te zijn. Jullie begrepen dat zij tot de autodefensas behoorden. Uw echtgenoot bracht de eigenaar van het hotel op de hoogte en zei tegen de gasten dat hij wilde dat ze diezelfde dag nog zouden vertrekken. Dat deden ze ook, maar niet zonder eerst scheldwoorden en verwijten aan hem gericht te hebben, waarbij ze hem in het bijzonder verweten om een verklikker te zijn. Hoewel de autodefensas uit het hotel waren vertrokken, bleven ze aanwezig in de streek en viseerden vermoedelijke collaborateurs van de guerrilla. Jullie trokken omwille van de veiligheidssituatie naar Villavicencio, waar jullie werden geregistreerd als ontheemden. Jullie derde kind werd daar geboren.

In april 1999 verhuisden jullie nogmaals naar El Casanare om er op een finca te gaan werken. Ook daar waren de autodefensas actief, in het bijzonder een commandant J.D.O.(...) alias “S.(...)”, die afkomstig is uit hetzelfde dorp als uw echtgenoot. Hij begroette jullie door te vragen wat jullie kwamen zoeken in El Casanare aangezien jullie gekend stonden als informanten van de guerrilla. Om die reden vertrokken jullie na ongeveer twee jaar naar Monterrey Casanare, waar u als onthaalmoeder werkte en uw man op een finca. Op 10 juni 2005 was hij daar aan het werk toen een bestelwagen toekwam. De inzittenden riepen hem bij naam en zeiden dat ze wisten dat hij collaboreerde met de guerrilla. E.(...) hield zijn onschuld staande, maar werd toch meegenomen. Hij werd in de bestelwagen ondervraagd naar zijn vermeende contacten met de guerrilla. Ondertussen belde zijn baas rond om zijn vrijlating te bekomen. Diezelfde namiddag lieten ze uw man gaan, met de boodschap dat hij beter de regio zou verlaten. Uw echtgenoot belde naar zijn tantes in Bogota en verliet de streek. U reisde hem achterna eens u uw ontslag had geregeld. Omdat u niet voldoende plaats had om als onthaalmoeder te werken, begon u schoon te maken bij mensen. Uw man haalde zijn middelbaar diploma en kon daarna een job als bewakingsagent vinden. Zelf ruilde u het schoonmaken in voor werk als commercieel consultant en later als supervisor bij telecombedrijf Tigo. In avondschool haalde u ook nog een universitair diploma bedrijfsbeheer in 2017. In 2012 was uw moeder naar de overheid gestapt om officieel aangifte te doen

van de verdwijning van uw stiefvader, en ontdekte zo dat zijn lijk reeds in juni 1993 was aangetroffen in El Retorno, maar dat jullie daarvan nooit waren ingelicht.

Eind december 2018 had u wat vakantie opgenomen om uw moeder in Villanueva te gaan bezoeken. Uw man moest gaan werken maar uw zoon ging wel met u mee. Op 02 januari 2019 was u samen met uw zus M.(...) eten gaan kopen toen er twee mannen op een motor naar u toe kwamen. Zij wilden weten of u de vrouw van E.S.(...) was, en gaven u de boodschap mee dat hij vorige keer was ontkomen, maar dat ze hem hadden gevonden in Bogota en dat jullie ditmaal niet zouden ontkomen. Vervolgens vertrokken ze weer. U wilde geen aangifte doen van het gebeurde en keerde terug naar Bogota. Na contact met uw schoonzus in België bleek zij bereid om jullie op te vangen, maar er was niet voldoende geld om iedereen te laten vertrekken.

Er werd besloten dat u als eerste zou vertrekken op 18 februari 2019. U kwam aan in België op 19 februari 2019 en diende op 05 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door de autodefensas.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, documenten betreffende uw arbeidshistoriek, een document over de tewerkstelling van uw man, een attest van ontheemding, een attest van het parket over uw stiefvader, de overlijdensakte van uw stiefvader, de klacht van uw moeder bij het parket betreffende uw stiefvader, het attest van overlijden van uw stiefvader, en de vluchtreservatie van uw echtgenoot.

Na uw vertrek uit Colombia hebben uw echtgenoot en uw zoon ook het land verlaten. Zij hebben op 29 november 2019 in België een verzoek tot internationale bescherming ingediend. [...]”

In het kader van uw verzoek legt u naast uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs ook nog kopieën neer van het attest van ontheemding en van uw huwelijksakte. Tijdens het gehoor op het CGVS legt u nog een attest in verband met uw werk en een document in verband met de verdwijning van uw broer in 1993 voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenote die u hieronder kunt lezen:” Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats dient daarbij te worden benadrukt dat u niet verder komt dan blote beweringen. Daar waar u de moord op uw stiefvader ondersteunt met verschillende documenten (zie Documenten 7-10), toont u geen enkel document waaruit zou blijken dat u in 1998 bent bezocht door leden van de autodefensas, dat uw echtgenoot hen verzocht om te vertrekken uit het hotel en dat zoiets hem euvel werd geduid (CGVS, p.11-12), dat u in 2000 door een commandant werd aangesproken op verdenking van samenheulen met de guerrilla en om die reden bent verhuisd (CGVS, p.13), dat uw man door een paramilitaire groepering werd ontvoerd op 10 juni 2005 (CGVS, p.13), of dat u zelf werd bedreigd op 02 januari 2019 (CGVS, p.15). U verwijst ter ondersteuning enkel naar een attest van ontheemding dat werd uitgereikt in 2005 (zie Document 6), waarbij u toegeeft dat er nog papieren bij hoorden die u bent

kwijtgespeeld en waarvan u geen duplicaat hebt kunnen bemachtigen (CGVS, p.17). Aangezien u op geen enkele manier aantoonde dat u ooit eerder slachtoffer bent geweest van vervolging, kan de verwijzing van uw advocaat naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet (CGVS, p.21) ook niet zonder meer aanvaard worden. Dat u in 2019 geen enkele moeite deed om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten alvorens u de beslissing nam Colombia te verlaten (CGVS, p.15) maakt niet alleen dat u geen ondersteunende documenten kan tonen, maar relateert tevens sterk de door u beweerd vrees. Internationale bescherming kan immers pas worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is. U slaagt er tevens niet in om een degelijke uitleg te formuleren over de reden dat u niet naar de autoriteiten bent gestapt. U zegt eerst "ze zijn van alles op de hoogte en overal aanwezig" (CGVS, p.15) en gevraagd om toelichting verklaart u enerzijds dat u na twee aangiftes beseftte dat "ze overal achter komen" en dat een derde aangifte alles nog slechter zou maken en anderzijds dat u niet tweemaal slachtoffer kon worden zijn van het conflict (CGVS, p.19). Met dat laatste verwijst u naar uw status van ontheemde, die evenwel los staat van uw mogelijkheden om een misdrijf aan te geven bij politie of justitie in Colombia. Dat u tweemaal eerder reeds klacht indiende is zoals gezegd een blote bewering waarvoor u geen enkel bewijs levert, en dat deze eerdere aangiftes enige problemen voor u zouden hebben opgeleverd is iets waar u eerder geen enkele melding van hebt gemaakt. U werd daarmee geconfronteerd en houdt het dan op: "Omdat het in de hoofdstad was, we hebben de aangifte gedaan toen we aankwamen in Bogota dat is de hoofdstad, een grote stad, en om dan nog eens opnieuw een aangifte te gaan doen, daar op dezelfde plaats, wel ze wisten reeds waar wij gelokaliseerd waren." (CGVS, p.19). Nergens in deze uitspraak is een gegronde reden te vinden dat het voor u niet mogelijk zou zijn om naar de autoriteiten te stappen indien u werd bedreigd.

Jullie reactie op de door u beweerd feiten valt trouwens moeilijk te rijmen met een oprechte vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade. Niet alleen deden jullie geen enkele poging om hulp of bescherming te verkrijgen in Colombia, maar jullie bleven op dezelfde plaats wonen. Uw man verhuisde pas twee maanden na de bedreigingen, dus na uw vertrek uit Colombia, naar jullie dochter (CGVS, p.16). Hoewel u nie meer ging werken nadat uw contract was afgelopen, bleef uw man wel dezelfde job doen (CGVS, p17). Hieruit blijkt al helemaal niet dat jullie enige voorzorgsmaatregelen hebben genomen in de weken nadat jullie zouden hebben ontdekt dat men jullie wist wonen en kwaad wilde berokkenen, wat in ernstige mate jullie beweerd vrees ondermijnt. Volgens u beschouwen de autodefensas uw echtgenoot nog altijd als een verklikker van de guerrilla (CGVS, p.18). Toen ze u benaderden op 02 januari 2019 spraken ze u ook specifiek aan als de echtgenote van E.S.(...), en ze verlangden van u dat u de boodschap zou overbrengen aan hem (CGVS, p.15). Het is dan ook weinig plausibel dat jullie eerste beslissing was om u als eerste weg te sturen uit Colombia (CGVS, p.16) aangezien deze onbekenden duidelijk vooral interesse hadden voor uw man. U licht toe dat de ontslagvergoeding van uw man langer op zich zou laten wachten, en dat u daarom als eerste bent vertrokken (CGVS, p.19). Dat uw man op basis van economische motieven besliste om zijn vertrek uit Colombia uit te stellen, roept uiteraard twijfels op bij de door u beweerd dringendheid en noodzakelijkheid van dat vertrek. Dit wordt verder aangewakkerd door de vaststellingen dat uw man pas op 20 juni 2019 een eigen paspoort is gaan halen (zie Document 12), dus bijna zes maanden nadat jullie zouden zijn bedreigd en beslisten om het land te verlaten. Dat uw echtgenoot in die omstandigheden zou nalaten om reeds een paspoort te bekomen om op korte termijn Colombia te kunnen ontvluchten, ontkracht verder de door u beweerd vrees.

De door u beweerd feiten kaderen ook niet in een logisch geheel. Dat men uw echtgenoot verdacht van sympathieën voor de guerrilla omdat hij in 1998 een gewapende militie verzocht om te vertrekken uit het hotel (CGVS, p.11-12) is zoals gezegd een blote bewering, net zoals zijn ontvoering in 2005 (CGVS, p.13-14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat volgens uw eigen verklaringen deze gewapende mannen uw echtgenoot urenlang volledig in hun macht hadden, en hem uit eigen initiatief weer hebben laten gaan omdat zijn baas het voor hem opnam (CGVS, p.14). Het valt dan ook niet te zien waarom dezelfde groepering meer dan 13 jaar later plots opnieuw naar uw man op zoek zou gaan. Sinds 2005 zijn jullie namelijk op geen enkele manier nog door deze groepering benaderd, niet direct en niet onrechtstreeks (CGVS, p.17,18). U maakt geen enkele melding van enige politieke activiteiten van uw echtgenoot en verklaart integendeel dat hij in Bogota woonde, studeerde en werkte, en zijn leven daar uitbouwde (CGVS, p.14-15). U geeft dan ook geen enkele reden om te denken dat de moorden op "vele leiders" in Colombia sinds 2018 (CGVS, p.18) ertoe zou voeren dat uw man plotseling weer in het vizier zou komen van een gewapende groepering. Overigens valt daarbij niet te begrijpen welk belang deze groepering erbij zou hebben om uw man via u te bedreigen zonder daarbij enige eisen te stellen (CGVS, p.15). Sinds de problemen die jullie zouden hebben gekend in 1998 en 2005 is de politieke context in Colombia trouwens ingrijpend veranderd. De autodefensas zijn tussen 2003 en 2006

gedemobiliseerd (zie de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018), en op 24 november 2016 tekende de regering een vredesovereenkomst met de FARC (zie de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018). Ook de toenmalige commandant van de autodefensas in jullie regio speelt geen rol meer: hij werd in 2005 gedood (CGVS, p.13,17). Zijn ondergeschikte, alias "Solin" (CGVS, p.12,13), werd inmiddels reeds tot meer dan 100 jaar gevangenis veroordeeld voor zijn vele misdaden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Dit laatste onderstreept andermaal dat de Colombiaanse autoriteiten wel degelijk optreden tegen de groepering die u zegt te vrezen, waardoor al helemaal niet kan worden ingezien waarom u als slachtoffer van bedreigingen geen gehoor zou kunnen vinden in uw herkomstland.

Tenslotte wenst het CGVS nog aan te stippen dat u geen enkel element aanbrengt om te denken dat er überhaupt iemand naar u of uw man op zoek zou zijn. Hoewel u zegt dat men naar een "militair doelwit" op zoek zal blijven gaan, hoe lang het ook duurt (CGVS, p.20-21) en dat ze u lieten verstaan dat ze jullie in Bogota reeds hadden gelokaliseerd (CGVS, p.15,19) is er ook in de maanden na deze bedreiging niets gebeurd, en dit terwijl jullie nog altijd op hetzelfde adres woonden (CGVS, p.16,20). Ook na uw vertrek uit Colombia heeft uw man niets meer gehoord van de mannen die hem bedreigd zouden hebben (CGVS, p.16).

Volledigheidshalve vermeldt het CGVS ook nog dat het CGVS op basis van uw documenten en verklaringen niet betwist dat uw stiefvader in 1993 gewelddadig om het leven is gekomen. U legt zelf echter geen verband met de door u ingeroepen vrees, en louter dit feit kan ook niet volstaan om in uw hoofde een individuele en actuele nood aan bescherming aannemelijk te maken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de draad van uw leven weer hebt opgepikt na deze spijtige gebeurtenis. Bovendien is, zoals hierboven reeds opgemerkt, de situatie in Colombia sterk gewijzigd sinds 1993. Ook op basis van dit element maakt u dus geen gegronde vrees waarschijnlijk.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart, en huwelijksakte bevestigen slechts uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke stand, allemaal zaken niet worden betwist in deze beslissing. De documenten over uw arbeidshistoriek en die van uw man houden net zomin als zijn vluchtreservatie een verband met de door u ingeroepen feiten. Het attest van ontheemding tenslotte, toont aan dat u kon rekenen op bijstand van de Colombiaanse staat omwille van het binnenlandse conflict in het verleden. Louter dit feit betekent evenwel niet dat u internationale bescherming zou moeten worden toegekend."

De documenten die u zelf neerlegt zijn evenmin bij machte een ander licht op de genomen conclusie te werpen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs en de kopie van uw huwelijksakte tonen uw identiteit aan dewelke niet wordt betwist. Het attest van ontheemding werd al besproken in de beslissing betekend aan uw echtgenote. Tijdens het persoonlijk onderhoud legt u daarnaast een document voor met betrekking tot de verdwijning van uw broer in 1993. Het CGVS betwist niet dat uw broer in 1993 verdwenen is, maar gezien u zelf geen verband legt met de door u ingeroepen vrees, kan dit feit niet volstaan om in uw hoofde een individuele en actuele nood aan bescherming aannemelijk te maken. De situatie in Colombia is immers grondig gewijzigd sinds 1993 en uit uw verklaringen blijkt dat u de draad van uw leven weer hebt kunnen oppikken. Gezien er immers geen geloof gehecht wordt aan de recente bedreigingen, aan u geuit via uw echtgenote, kan hierbij batig verwezen worden naar uw verklaring dat u na 2005 geen problemen meer kende, dat u sindsdien een rustig leven in Bogota leidde (CGVS, p.13). U geeft trouwens zelf ook aan dat u zich in uw regio van afkomst onveilig zou voelen maar dat u in geval van een terugkeer naar Bogota in eerste instantie wel veilig zou zijn (CGVS, p.13). Gezien er geen enkel geloof gehecht wordt aan de recente bedreigingen, zijn noch u noch uw echtgenote of uw zoon bij machte aannemelijk te maken dat u heden ten dage nog gevisieerd zou worden door personen uit het verre verleden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocuscolombiesituation-securitaire20180607.pdf>, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusveiligheidssituatie-colombia20191113.pdf>, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoeker S.C.W.E. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, W.E.S.C.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en lid te zijn van de pinkstergemeenschap. U bent geboren op 25 december 1995 in El Retorno, Colombia. Uw ouders, E.S.M.(...) en O.D.C.S.(...) (CG nr. 19/13434 en 19/13439B en O.V. nr. 8.800.274) verblijven eveneens in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw moeder O.D.C.S.(...) (zie ook hieronder): "U, O.D.C.S.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Granada (Colombia) op 19 december 1975. Daar hebt u gewoond tot u acht jaar oud was, waarna uw familie verhuisde naar San Jose del Guaviare. Uw vader had ondertussen zijn gezin verlaten, en uw moeder was een nieuwe relatie begonnen. Ongeveer 5 jaar later verhuisden jullie naar Villanueva, El Casanare. U leerde er uw huidige partner, E.S.M.(...) (...), kennen. Wanneer uw moeder en stiefvader de kans hadden om een finca, een boerderij, te kopen, verhuisden zij opnieuw naar Retorno del Guaviare. U trouwde in die tijd met uw partner. Toen u zwanger werd, gingen jullie ook op de finca wonen. Op 07 april 1993 kwam er een groepje guerrillastrijders onder leiding van commandant I.E.(...) naar de finca. Ze namen uw stiefvader apart en dwongen hem om met een kanootje voor transport te zorgen. Hij werd nooit meer teruggezien. Toen dezelfde commandant twee weken later opnieuw in het dorp verscheen kreeg uw moeder te horen dat ze geen vragen mocht stellen. Kort nadien, op 20 april, verhuisden u en uw zus samen met jullie jongere broers tijdelijk naar een onderkomen dicht bij het ziekenhuis waar jullie zouden bevallen. Uw moeder bleef nog een maand langer in het dorp, in de hoop een teken van leven op te vangen van uw stiefvader. Dit bleek echter vergeefs. Na de bevalling vond uw man werk in een bakkerij en jullie besloten om niet terug te keren naar de finca.

In 1994 ging E.(...) aan de slag bij het hotel "Residencias El Comercial", en met deze inkomsten konden jullie een eigen huis kopen. In 1995 bent u bevallen van een zoon, W.E.S.C.(...) (...). Vanaf 1997 hoorden jullie geruchten dat de autodefensas, een paramilitaire organisatie, actief waren in de streek. In september 1998 verbleven er acht mannen en een vrouw in het hotel, die tot de tanden gewapend bleken te zijn. Jullie begrepen dat zij tot de autodefensas behoorden. Uw echtgenoot bracht de eigenaar

van het hotel op de hoogte en zei tegen de gasten dat hij wilde dat ze diezelfde dag nog zouden vertrekken. Dat deden ze ook, maar niet zonder eerst scheldwoorden en verwijten aan hem gericht te hebben, waarbij ze hem in het bijzonder verweten om een verklikker te zijn. Hoewel de autodefensas uit het hotel waren vertrokken, bleven ze aanwezig in de streek en viseerden vermoedelijke collaborateurs van de guerrilla. Jullie trokken omwille van de veiligheidssituatie naar Villavicencio, waar jullie werden geregistreerd als ontheemden. Jullie derde kind werd daar geboren.

In april 1999 verhuisden jullie nogmaals naar El Casanare om er op een finca te gaan werken. Ook daar waren de autodefensas actief, in het bijzonder een commandant J.D.O.(...) alias "S.(...)", die afkomstig is uit hetzelfde dorp als uw echtgenoot. Hij begroette jullie door te vragen wat jullie kwamen zoeken in El Casanare aangezien jullie gekend stonden als informanten van de guerrilla. Om die reden vertrokken jullie na ongeveer twee jaar naar Monterrey Casanare, waar u als onthaalmoeder werkte en uw man op een finca. Op 10 juni 2005 was hij daar aan het werk toen een bestelwagen toekwam. De inzittenden riepen hem bij naam en zeiden dat ze wisten dat hij collaboreerde met de guerrilla. E.(...) hield zijn onschuld staande, maar werd toch meegenomen. Hij werd in de bestelwagen ondervraagd naar zijn vermeende contacten met de guerrilla. Ondertussen belde zijn baas rond om zijn vrijlating te bekomen. Diezelfde namiddag lieten ze uw man gaan, met de boodschap dat hij beter de regio zou verlaten. Uw echtgenoot belde naar zijn tantes in Bogota en verliet de streek. U reisde hem achterna eens u uw ontslag had geregeld. Omdat u niet voldoende plaats had om als onthaalmoeder te werken, begon u schoon te maken bij mensen. Uw man haalde zijn middelbaar diploma en kon daarna een job als bewakingsagent vinden. Zelf ruilde u het schoonmaken in voor werk als commercieel consultant en later als supervisor bij telecombedrijf Tigo. In avondschoon haalde u ook nog een universitair diploma bedrijfsbeheer in 2017. In 2012 was uw moeder naar de overheid gestapt om officieel aangifte te doen van de verdwijning van uw stiefvader, en ontdekte zo dat zijn lijk reeds in juni 1993 was aangetroffen in El Retorno, maar dat jullie daarvan nooit waren ingelicht.

Eind december 2018 had u wat vakantie opgenomen om uw moeder in Villanueva te gaan bezoeken. Uw man moest gaan werken maar uw zoon ging wel met u mee. Op 02 januari 2019 was u samen met uw zus M.(...) eten gaan kopen toen er twee mannen op een motor naar u toe kwamen. Zij wilden weten of u de vrouw van E.S.(...) was, en gaven u de boodschap mee dat hij vorige keer was ontkomen, maar dat ze hem hadden gevonden in Bogota en dat jullie ditmaal niet zouden ontkomen. Vervolgens vertrokken ze weer. U wilde geen aangifte doen van het gebeurde en keerde terug naar Bogota. Na contact met uw schoonzus in België bleek zij bereid om jullie op te vangen, maar er was niet voldoende geld om iedereen te laten vertrekken.

Er werd besloten dat u als eerste zou vertrekken op 18 februari 2019. U kwam aan in België op 19 februari 2019 en diende op 05 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door de autodefensas.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, documenten betreffende uw arbeidshistoriek, een document over de tewerkstelling van uw man, een attest van ontheemding, een attest van het parket over uw stiefvader, de overlijdensakte van uw stiefvader, de klacht van uw moeder bij het parket betreffende uw stiefvader, het attest van overlijden van uw stiefvader, en de vluchtreservatie van uw echtgenoot.

Na uw vertrek uit Colombia hebben uw echtgenoot en uw zoon ook het land verlaten. Zij hebben op 29 november 2019 in België een verzoek tot internationale bescherming ingediend. [...]."

In het kader van uw verzoek legt u uw origineel paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw moeder de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw moeder en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw moeder die u hieronder kunt lezen:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Het door u neergelegde paspoort bevestigt enkel uw identiteit dewelke niet betwist wordt.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat gezien er geen geloof gehecht wordt aan de recente bedreigingen, via uw moeder gericht aan uw vader, nog batig kan worden verwezen naar uw vaders verklaring dat jullie na 2005 geen problemen meer kenden, dat jullie sindsdien een rustig leven in Bogota leidden (CGVS vader, p.13). Uw vader geeft trouwens zelf ook aan dat hij in geval van een terugkeer naar Bogota in eerste instantie wel veilig zou zijn (CGVS vader, p.13). Gezien er geen enkel geloof gehecht wordt aan de recente bedreigingen, zijn noch u noch uw moeder of uw vader bij machte aannemelijk te maken dat jullie heden ten dage nog gevisieerd zouden worden door personen uit het verre verleden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus colombie situation securitaire 20180607.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20colombie%20situation%20securitaire%2020180607.pdf), en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/ coi focus veiligheidssituatie colombia 20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20veiligheidssituatie%20colombia%2020191113.pdf), blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco),

Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat eerste en tweede verzoeker hun aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbinden aan deze van hun echtgenote respectievelijk moeder O.D.C.S.

In de mate dat verzoekers voorhouden dat er geen individueel onderzoek van hun beschermingsverzoek blijkt nu de verwerende partij geen enkele rekening lijkt te houden met de inhoud van hun gehoren en de beslissingen louter werden genomen op basis van het persoonlijk onderhoud van hun echtgenote respectievelijk moeder zonder enige verwijzing naar hun eigen verklaringen, kunnen zij niet zonder meer worden gevolgd.

Uit deze loutere verwijzing naar de weigeringsmotieven betreffende hun echtgenote respectievelijk moeder, kan immers geenszins worden afgeleid dat het CGVS de problemen van eerste en tweede verzoeker niet of niet afdoende zou hebben onderzocht. De commissaris-generaal kan, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de beoordeling van het beschermingsverzoek, alle objectieve gegevens onderzoeken die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met en zijn onderzoek behelst alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit de verklaringen van en de beslissingen inzake familieleden.

Het CGVS onderzocht blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen weldegelijk of eerste en tweede verzoeker elementen hebben aangevoerd die een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling in de beslissing genomen ten aanzien van hun echtgenote respectievelijk moeder. In casu is gebleken dat verzoekers geen andere motieven inriepen dan deze waarop hun echtgenote respectievelijk moeder zich beriep. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist. De commissaris-generaal heeft dan ook niet onzorgvuldig gehandeld door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van verzoekers' echtgenote respectievelijk moeder.

Verzoekers tonen overigens nergens in hun verzoekschrift op concrete wijze aan waar of op welke wijze de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met hun verklaringen afgelegd tijdens hun gehoren, maar beperken zich tot een algemeen betoog.

Het verzoekschrift is voor het overige gelijklopend met verzoekschrift dat hun echtgenote respectievelijk moeder, mevrouw O.D.C.S, heeft ingediend tegen de beslissing van 27 april 2020 waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, die in de bestreden beslissingen integraal wordt hernomen. Verzoekers voegen verder dezelfde stukken toe aan hun verzoekschrift en de verwerende partij legt dezelfde aanvullende nota voor.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 15 januari 2021 met nr. 247 531 de weigeringsbeslissing van 27 april 2020 bevestigd en bijgevolg de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van O.D.C.S. verworpen.

In dit arrest wordt gemotiveerd als volgt:

“2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster voert tevens een beoordelingsfout aan.

Na korte samenvatting van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over voormelde rechtsregels en -beginselen, gaat verzoekster in op de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Zij licht toe als volgt:

“Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering en de strekking van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen voor het CGVS.

Verwerende partij kan niet ernstig aan de verzoekende partij dat zij geen documentair bewijs neerlegt in verband met de feiten die zich afspeelden tussen 2000 en 2005.

Ten eerste is het attest van ontheemding niet enkel, zoals in de beslissing wordt gesteld, bewijs dat verzoekende partij op de bijstand van haar autoriteiten kon rekenen iomwille van het binnenlandsconflict, maar ook een bewijs, op zijn minst een ernstige aanwijzing, dat zij reeds het

slachtoffer was van het binnenlandsconflict. In dit verband kan verwerende partij ook niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat artikel 48/7 niet kan worden toegepast.

Uiteraard bewijst dit attest niet de door verzoekende partij aangehaalde feiten, tussen 1993 en 2005.

Dit rechtvaardigt echter een doorgedreven onderzoek naar de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten. Dit ernstig en nauwkeurig onderzoek vond niet plaats.

Nochtans zijn de verklaringen van verzoeker in haar spontaan relaas al heel gedetailleerd en doorleefd. Geen enkel intern kwalitatief element werd aangehaald door de verwerende partij, zoals incoherenties, onduidelijkheden of onwaarschijnlijkheden, buiten het feit dat zij geen documenten neerleggen. Er zijn trouwens geen flagrante onwaarschijnlijkheden en geen tegenstrijdigheden in haar verklaringen. In tegendeel, haar relaas lijkt helemaal in overeenstemming te zijn met het beeld dat het door verwerende partij toegevoegde persartikel weergeeft (stuk 6 van het administratief dossier). Deze regio was een uiterst gevaarlijke regio met een hoge aanwezigheid en activiteit van paramilitaire groepering.

Dit artikel toont ook met redelijkheid aan dat er banden zijn tussen die groeperingen en de autoriteiten en tot en met grote buitenlandse en Colombiaanse bedrijven. Bescherming krijgen tegen deze bewegingen was toen onmogelijk.

Deze informatie van de toenmalig context in de regio van verzoekster versterkt dus de geloofwaardigheid van haar relaas. Het moet, in huidig stand van zaken, als geloofwaardig worden geacht dat verzoekende partij en haar familie toen door de paramilitaire groepering bedreigd werd omwille van toegeschreven sympathieën voor de guerrilla.

Waar verwerende partij stelt dat de AUC tussen 2003 en 2006 ontmanteld werd, blijkt zij enkel rekening te houden met de officiële, maar helaas theoretische ontmanteling van deze groeperingen.

De Wikipedia-pagina over de paramilitaire groeperingen in Colombia (stuk 2) stelt :

“Serious flaws during the demobilisation phase, such as the Colombian government's failure to interrogate and verify the identities of those involved in the process, allowed many paramilitaries to remain active, form new successor groups, and continue to engage in human rights violations.”

Andere groeperingen hebben de AUC opgevolgd, en worden door Human Rights Watch (aldus het in stuk 2 geciteerde fragment) als volgt beschreven:

“The successor groups, though different in important respects from the paramilitary United Self-Defense Forces of Colombia [...] have taken on many of the same roles, often with some of the same personnel, in some cases with the same counterinsurgency objectives of the AGC [...] It is clear that many paramilitary combatants did in fact go through the demobilisation process and abandoned their groups for good. However, there is substantial evidence that many others who participated in the demobilisation process were stand-ins rather than paramilitaries, and that portions of the groups remained active. There is also evidence that members of the groups who supposedly demobilised continued engaging in illegal activities”

De International Crisis Group, een betrouwbare bron, stelt in 2014 (aldus stuk 2):

“Demobilisation remained partial, as some stayed outside the process or went on to rearm, strongly contributing to the emergence of successor groups known as New Illegal Armed Groups (NAIGs). Their number has fallen from 32 in 2006 to three, but they still muster some 3,000 members often concentrated in regions with a strong paramilitary legacy such as Grab a, the Tastern Plains, the south-western departments or the Caribbean coast. ”

In stuk 2 wordt ook beschreven hoe de criminele groepen die de AUC hebben opgevolgd handelen, en er wordt gesteld dat deze groepen de voormalige slachtoffers van de AUC viseren en dat er vaak wordt verweten dat de leden van de veiligheidsdiensten deze criminele groepen vaak tolereren:

“BACRIMs continue to be involved in the drug trade, commit widespread human rights abuses, engage in forced displacement, and undermine democratic legitimacy in other ways—both in collusion with and opposition to FARC-EP guerrillas. Their targets have included human rights defenders, labor unionists and victims of the former AGC. Members of government security forces have also been accused of tolerating their growth.”

Dat verwerende partij in dit context louter verwijst naar een zogezegde ontmanteling van de AUC tussen 2003 en 2006 toont aan dat zij de effectieve situatie in Colombia met grondig in overweging heeft genomen.

De informatie dat de criminele groepen de voormalige slachtoffers van de AUC blijft vervolgen is ook een bijkomende reden om ernstig en nauwkeurig om te gaan met het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, inbegrepen de geloofwaardigheid van de feiten tot 2005.

Dit is inderdaad een belangrijk element in de beoordeling van de aanvraag van verzoekende partij.

Er moet worden herinnerd dat de verwerende partij haar beoordeling van het toekomstig risico moet doen rekening houdende met alle relevante elementen, waar voormalige vervolgingen en het cumulatief effect van alle ervaringen en persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij een groot gewicht

moet krijgen (*Europees Hof voor de Rechten van de Mens, N.A. tegen Finland, application n° 25244/18 van 14 november 2019, §82*).

De informatie dat de veiligheidsdiensten vaak de misbruiken van de paramilitaire groeperingen en hun opvolgers tolereert is ook een reden waarom verzoekende partij zich niet tot dezelfde veiligheidsdiensten richtte toen zij opnieuw bedreigd werd.

De verklaringen van verzoekende partij dat de paramilitaire groeperingen die de AUC hebben opgevolgd meer bewegingsvrijheid hebben sinds de verkiezing van President Duque moet ook ernstig genomen worden, sinds dit overeenkomt met de beschikbare informatie over de gevolgen van zijn verkiezing op de veiligheidssituatie in Colombia, zie stuk 3:

“His tenure has been criticised for the increasing incidence of the murder of ex-guerrilla fighters that surrendered under a previous peace agreement, the increasing murder of union leaders and environmentalists, stopping peace negotiations with ELN and resuming war operations, the use of the military to squash antigovernment processes (particularly during the Colombian 2019 protests), and the expulsion of United Nations Human Rights Observers”

Ook de verwijzing naar de vredesovereenkomst is theoretisch aangezien de informatie dat dit akkoord in de praktijk niet is toegepast en dat er nog 5 binnenlandse conflicten doorgaande zijn in Colombia (Zie *Coi Focus veiligheidssituatie, november 2019*).

Dat de AUC soms personen ontvoeren en later om politieke of andere redenen opnieuw vrijlaten is ook niet ongeloofwaardig. Verwerende partij legt zelf een persartikel neer die zo'n voorval betreft. Hoewel de echtgenoot van verzoekende partij uiteraard niet hetzelfde profiel vertoont dan de persoon over wie het artikel geschreven wordt (hij is geen vakbondsleider en is niet politiek actief) toont dit echter wel aan dat het vrijlaten van iemand die door de AUC ontvoerd werd niet onmogelijk is.

Er dient ook te worden gesteld dat verzoekster aangaf dat de eigenaars van de fin cas contacten hadden met de AUC en in een positie waren waar zij met hen konden onderhandelen, wat tot de vrijlating van haar man kwam.

Dit neemt niet weg dat de echtgenoot van verzoekende partij, en bij uitbreiding verzoekende partij zelf, nog steeds als een sympathisant van de guerrilla wordt gezien en daarvoor opnieuw bedreigd werd, via verzoekster in 2019.

Ook met betrekking met dit feit heeft verwerende partij nagelaten om een grondig onderzoek naar de geloofwaardigheid van deze bedreigingen te voeren. Zij beperkt zich tot het stellen dat er niet kan worden begrepen waarom een gewapende groepering de echtgenoot van verzoekende partij plots zou bedreigen zoveel jaren na de laatste bedreigingen en dat de handelingen van verzoekende partij niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees.

Alle elementen ter staving van het feit dat het niet logisch zou zijn om de echtgenoot van verzoeker opnieuw te bedreigen in 2019 werden hierboven tegengesproken: de ontmanteling van de AUC is enkel theoretisch en de activiteiten van de opvolgers van deze groepering richten zich ook tot het vervolgen van voormalige slachtoffers van de AUC, met een zekere tolerantie van de veiligheidsdiensten en een toename van de activiteiten sinds de verkiezing van Ivan Duque als president. Dit zijn feiten, geen veronderstellingen.

Over de handelingen die niet in overeenstemming zouden gebracht kunnen worden met het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op het leiden van ernstige schade stelt verzoekende partij dat al wat haar verweten wordt niet vermeden kon worden omwille van de financiële situatie van de familie. Zij konden onmogelijk samen naar België reizen. Toen verzoekster in België aankwam heeft werk gevonden om de vliegtuigtickets van haar echtgenoot en kind te kunnen financieren, met de hulp van andere familieleden. De inkomsten van haar echtgenoot waarom noodzakelijk om zijn reis te financieren, en de premie dat hij zou krijgen was ook belangrijk.

Er moet ook worden opgemerkt dat haar echtgenoot als veiligheidsagent geen vaste werkplaats heeft: hij wordt naar de plaatsen die hij moet bewaken gestuurd en deze veranderen regelmatig.

Haar echtgenoot is ook verhuist naar hun dochter van zodra dit mogelijk was.

Rekening houdende met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en de beschikbare informatie over de Colombiaans context kan er niet zomaar besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, en de verwerende partij heeft haar conclusie onvoldoende gestaafd op een nauwkeurig onderzoek.

Dit is des te meer het geval dat haar echtgenoot sinds haar persoonlijk onderhoud in België is aangekomen en er ook een asielaanvraag heeft ingediend. Zijn persoonlijk onderhoud kan ook verschillende elementen bijbrengen die de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij nog zou kunnen versterken.

Aangezien verzoekende partij geloofwaardig is wanneer zij stelt dat zij en haar echtgenoot reeds bedreigd werden omwille van hun toegeschreven politieke opinie, er geen beschermingsmogelijkheid is en ook geen intern vluchtalternatief voorhanden ligt moet het statuut van vluchteling worden erkend.

Subsidiair moet de beslissing worden vernietigd teneinde verder onderzoek te laten doorvoeren door het CGVS over de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij.”

Vervolgens argumenteert verzoekster wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus dat uit de documentatie van verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook erkent zij dat er regionaal verschillen zijn in het patroon en de ernst van deze situatie. Zij betoogt verder als volgt:

“De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla’s hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In tegendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen, het machtsvacuüm overgenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit. In die zin is het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia die een grote impact hebben op het leven van burgers. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met de ELN zijn niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7).

Daarnaast moeten twee andere conclusies van het CGVS bekritiseerd worden: het verschil die gemaakt wordt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen criminele en conflict gerelateerde geweld. Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS worden gevolgd wanneer zij stelt dat er een verschil in de typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer zij stelt dat de vorm van het geweld dat in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict.

Inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio :

“Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-staatelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken van het conflict samenkomen - in de vorm van cocaïne-zendingen, witwassen van geld en de aanwezigheid van talloze gewapende groepen die zich voeden met de rijkdom gecreëerd door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict.

Hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken.” Dat het Rode Kruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflict vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324); zie toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten.”

Verzoekster vervolgt dat de notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet echter verschilt van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en niet kan per analogie worden toegepast. Zij verwijst naar en citeert uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-285/12 van 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van State in de zaak Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides alsmede de conclusie van advocaat generaal Paolo Mengozzi omtrent de interpretatie van de notie gewapend conflict. Tevens geeft verzoeker aan dat UNHCR in zijn “Note sur l'interprétation de la notion de 'conflict armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne” het standpunt had geuit dat mensen kunnen zijn blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als “gewapende conflict” gedefinieerd is.

Daarnaast benadrukt verzoekster dat haar persoonlijke omstandigheden ook in overweging moeten worden genomen. Zij meent dat zij als interne ontheemde een hoger risico loopt.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

- stuk 2: Wikipedia, “Right-wrong paramilitarism in Colombia” (fragment);*
- stuk 3: Wikipedia, “Ivan Duque Marquez” (fragment).*

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 9 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 27 juli 2020.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Wat betreft het vluchtrelaas, verwijst de Raad wat onder het “feitenrelaas” in de bestreden beslissing wordt uiteengezet. Verzoekster vreest vervolging door de autodefensas, die haar echtgenoot E. als collaborateur van de guerrilla beschouwen.

5.2. Verzoekster heeft ter staving van haar verzoek om internationale bescherming verschillende documenten voorgelegd.

Wat betreft verzoeksters paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte en de documenten over haar arbeids-historiek en die van haar man, stelt de Raad vast dat deze haar identiteit, nationaliteit, burgerlijke stand en werkzaamheden bevestigen. Deze elementen worden hier op zich niet betwist, net zomin als de vluchtreservatie van haar man.

Het attest van het parket over verzoeksters stiefvader, de overlijdensakte van haar stiefvader, de klacht van haar moeder bij het parket betreffende haar stiefvader en het attest van overlijden van deze laatste, tonen aan dat verzoeksters stiefvader in 1993 gewelddadig om het leven is gekomen. Dit element wordt in deze evenmin betwist. Deze feiten houden echter geen verband met de door verzoekster ingeroepen actuele vrees.

Het attest van ontheemding ten slotte, toont aan dat verzoekster kon rekenen op bijstand van de Colombiaanse staat omwille van het binnenlandse conflict in het verleden. Dit document zegt op zich niets over de actuele beweerde vervolgingsfeiten in 2019.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoeksters verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoekster de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt vast (i) dat verzoekster niet verder komt dan blote beweringen nu zij geen enkel document bijbrengt waaruit haar beweerde problemen met de autodefensas sinds 1998 blijken, (ii) dat verzoekster in 2019 geen enkele moeite deed om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten, (iii) dat verzoekster en haar echtgenoot geen voorzorgmaatregelen hebben genomen in de weken nadat ze werden bedreigd en nadat ze dus te horen hebben gekregen dat de autodefensas weten waar ze wonen en hen kwaad willen doen, (iv) dat het niet aannemelijk is dat gewapende mannen haar echtgenoot urenlang volledig in hun macht hadden, en hem uit eigen initiatief weer hebben laten gaan omdat zijn baas het voor hem opnam noch dat dezelfde groepering meer dan 13 jaar later plots opnieuw naar haar man op zoek zou gaan, (v) dat verzoekster geen enkel element aanbrengt om te denken dat er überhaupt iemand naar haar of haar echtgenoot op zoek zou zijn nu er in de maanden na de bedreiging niets is gebeurd, en (vi) dat verzoekster zelf geen verband legt met de door haar ingeroepen vrees en de gewelddadige dood van haar stiefvader.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Verzoeksters bewering niet naar haar land van herkomst te kunnen terugkeren uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging kan door de Raad niet worden aangenomen om volgende redenen.

5.4. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeksters vrees verband houdt met vervolging of ernstige schade veroorzaakt door niet-overheidsactoren die in Colombia aanwezig zijn.

Vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, dienen eerst alle nationale middelen op redelijke wijze te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door “niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming (cf. EASO, “Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”, december 2016, p. 59, 63 en 68). Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Verzoekster moet aldus aannemelijk maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. De Raad stelt immers in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster in 2019 geen enkele moeite deed om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten alvorens Colombia te ontvluchten (AD CGVS, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p.15, 19).

Verzoekster biedt geen afdoende verklaring waarom zij niet naar de autoriteiten is gestapt na de geuite bedreigingen in januari 2019. Tijdens haar gehoor verklaart verzoekster dat zij reeds op 2 augustus 2005 aangifte had gedaan na de gebeurtenis in juni 2005 waarbij haar echtgenoot werd meegenomen door de autodefensas en dat zij sindsdien geen aangifte meer wilde doen omdat “ze [...] van alles op de hoogte en overal aanwezig [zijn]” (CGVS gehoorverslag, p. 15 en 17). Wanneer haar nogmaals wordt gevraagd waarom zij na het incident van januari 2019 geen klacht heeft ingediend, verklaart verzoekster enerzijds dat zij na twee aangiftes beseftte dat “ze overal achter komen” en dat een derde aangifte alles nog slechter zou maken en anderzijds dat zij niet tweemaal slachtoffer kon worden zijn van het conflict (CGVS gehoorverslag, p.19). De Raad stelt vast dat verzoekster met haar verwijzing naar twee aangiften, vooreerst verwijst naar de registratie van status van ontheemde in Villavincenzo in 1998 nadat zij en haar gezin omwille van de veiligheidssituatie Casanare verlieten (CGVS gehoorverslag, p. 12), alsook hun registratie als ontheemde nadat ze wegens de gebeurtenis met haar echtgenoot in juni 2005 Casanare opnieuw moesten verlaten en zich in Bogota vestigden (CGVS gehoorverslag, p. 15 en 17; AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 6).

Deze twee registraties als ontheemde tonen aan dat verzoekster kon rekenen op de bijstand van de Colombiaanse staat omwille van het binnenlandse conflict in het verleden, maar staan verder los van verzoeksters mogelijkheden om een misdrijf aan te geven bij politie of justitie in Colombia. Verzoeksters bewering dat deze eerdere “aangiftes”, in casu de registratie als ontheemde, enig probleem voor haar zou hebben opgeleverd is iets waar verzoekster eerder geen enkele melding van heeft gemaakt. Zij werd daarmee geconfronteerd tijdens haar gehoor bij het CGVS en hield het dan op: “Omdat het in de hoofdstad was, we hebben de aangifte gedaan toen we aankwamen in Bogota dat is de hoofdstad, een grote stad, en om dan nog eens opnieuw een aangifte te gaan doen, daar op dezelfde plaats, wel ze wisten reeds waar wij gelokaliseerd waren.” (CGVS, p.19).” Nergens in deze uitspraak is een gegronde reden te vinden die rechtvaardigt dat het voor verzoekster niet mogelijk zou zijn om naar de autoriteiten te stappen indien zij of haar echtgenoot werd bedreigd.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar het persartikel “Gilberto Torres survived Colombia's death squads. Now he wants justice” gevoegd aan het administratief dossier (zie AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie) en haalt aan dat dit een uiterst gevaarlijke regio “was” met een hoge aanwezigheid en activiteit van paramilitaire groeperingen die banden hadden met de autoriteiten en grote bedrijven. De Raad benadrukt evenwel dat, sinds de problemen die verzoekster en haar echtgenoot zouden hebben gekend in 1998 en 2005, de politieke context in Colombia ingrijpend is veranderd.

De autodefensas zijn tussen 2003 en 2006 gedemobiliseerd (zie de COI Focus “Republique de Colombia: Situation sécuritaire” van juni 2018), en op 24 november 2016 tekende de regering een

vredesovereenkomst met de FARC (zie de COI Focus "Republique de Colombia: Situation sécuritaire" van juni 2018). Ook de toenmalige commandant van de autodefensas in verzoeksters regio speelt geen rol meer: hij werd in 2005 gedood (AD CGVS, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p. 17). Zijn ondergeschikte, alias "S.(...)" (AD CGVS, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p.12), werd inmiddels reeds tot meer dan 100 jaar gevangenis veroordeeld voor zijn vele misdaden (zie AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie). Dit laatste onderstreept andermaal dat de Colombiaanse autoriteiten wel degelijk optreden tegen de groepering die verzoekster zegt te vrezen, waardoor niet kan worden ingezien waarom zij of haar echtgenoot als slachtoffer van bedreigingen geen gehoor zou kunnen vinden in hun herkomstland. Verzoekster citeert nog uit de wikipedia-artikelen "Right-wrong paramilitarism in Colombia" (stuk 2) en "Ivan Duque Marquez" (stuk 3) en benadrukt dat het slechts een theoretische ontmanteling betreft van de autodefensas die inmiddels werden opgevolgd door nieuwe gewapende en criminele groeperingen (de zogenaamde NIAGs of BACRIM), die meer bewegingsvrijheid zouden hebben sinds de verkiezing van president Duque en die door de leden van de veiligheidsdiensten vaak worden getolereerd.

Dit alles neemt echter niet weg noch biedt het enige verschuiving voor het feit dat verzoekster niet de minste poging heeft ondernomen om bescherming of hulp te zoeken in eigen land, te meer gezien de beweerdde financiële perikelen van haar gezin waardoor niet iedereen op hetzelfde moment uit Colombia kon vertrekken en het derhalve logisch is eerst bescherming te zoeken in eigen land.

Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoekster slaagt er met voormelde algemene verwijzingen die geen betrekking hebben op haar persoonlijke situatie, niet in concrete elementen aan te brengen die het vermoeden van overheidsbescherming weerleggen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is bescherming te zoeken bij de autoriteiten en dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om haar bescherming te verlenen voor de geuite bedreigingen anno 2019.

In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit het rechtsplegingsdossier blijken geen elementen die aantonen dat in Colombia geen redelijke maatregelen worden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er blijkt thans niet dat de Colombiaanse overheden in het geval van verzoekster en haar gezin geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft.

Door geen enkele poging te doen om hulp of bescherming te verkrijgen in Colombia, blijft verzoekster niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om naar de autoriteiten te stappen, maar wordt hierdoor tevens de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door haar beweerdde vrees ondermijnd.

5.5. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerdde bedreigingen in 2019, blijkt eveneens uit wat volgt.

Zo kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat de reacties van verzoekster en haar echtgenoot op de beweerdde bedreigingen in 2019 moeilijk te rijmen vallen met een oprechte vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade. Na de geuite bedreigingen bleven verzoekster en haar echtgenoot immers op dezelfde plaats wonen. Verzoekster vertrok pas meer dan een maand later uit Colombia. Haar man bleef dezelfde job doen en verhuisde pas twee maanden na de bedreigingen, dus na verzoeksters vertrek uit Colombia, naar hun dochter (AD CGVS, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p.16-17). Hieruit blijkt al helemaal niet dat ze enige voorzorgsmaatregel hebben genomen in de weken nadat ze zouden hebben ontdekt dat men hen wist wonen en kwaad wilde berokkenen, wat in ernstige mate hun beweerdde vrees ondermijnt. Dat haar echtgenoot als veiligheidsagent werkte en geen vaste werkplekken heeft, doet hieraan geen afbreuk. Verder is de beslissing om verzoekster als eerste weg te sturen evenmin aannemelijk, aangezien vooral haar echtgenoot werd gevisieerd. Immers, luidens verzoeksters verklaringen beschouwen de autodefensas haar echtgenoot nog altijd als een verklikker van de guerrilla (AD CGVS, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p.18). Toen ze verzoekster benaderden op 2 januari 2019 spraken ze verzoekster ook specifiek aan als de echtgenote van E.S., en ze verlangden van haar dat zij de

boodschap zou overbrengen aan hem (AD CGVS, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p.15). Verzoekster herhaalt dat ze onmogelijk samen konden reizen en dat de inkomsten en de ontslagpremie van haar echtgenoot noodzakelijk waren om zijn reis te financieren. Echter, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, wijst het feit dat verzoeksters man op basis van economische motieven zijn vertrek uit Colombia heeft uitgesteld, erop dat zijn vertrek niet zo dringend en noodzakelijk was zoals beweerd. Dit wordt verder aangewakkerd door de vaststelling dat verzoeksters man pas op 20 juni 2019 een eigen paspoort is gaan halen (zie AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 12), dus bijna zes maanden nadat zij zouden zijn bedreigd en beslisten om het land te verlaten. Dat verzoeksters echtgenoot in die omstandigheden zou nalaten om reeds een paspoort te verkrijgen om op korte termijn Colombia te kunnen ontvluchten, ontkracht verder de door haar beweerde vrees. Verzoekster laat deze vaststelling in het verzoekschrift ongemoeid.

Vervolgens moet bij de beweerde ontvoering van verzoeksters echtgenoot in 2005 worden opgemerkt dat volgens verzoeksters verklaringen deze gewapende mannen haar echtgenoot urenlang volledig in hun macht hadden, en hem uit eigen initiatief weer hebben laten gaan omdat zijn baas het voor hem opnam (AD CGVS, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p. 14). Onder verwijzing naar het aan het administratief dossier gevoegde persartikel voert verzoekster aan dat het vrijlaten van iemand die door de autodefensas (AUC) werd ontvoerd, niet onmogelijk is. Zij licht toe dat de eigenaars van de finca contacten hadden met de AUC en in een positie waren om te onderhandelen, wat leidde tot de vrijlating van haar echtgenoot. De Raad wijst er op dat deze vrijlating op zich niet onaannemelijk wordt geacht, maar wel het gegeven dat deze groepering in 2019, dit is meer dan 13 jaar later, nog steeds op zoek zou gaan naar haar echtgenoot terwijl zij deze, ofschoon na tussenkomst van de baas van verzoeksters echtgenoot, in 2005 op eigen initiatief weer zouden hebben vrijgelaten. Sinds 2005 zijn verzoekster noch haar echtgenoot bovendien op geen enkele manier nog door deze groepering benaderd, niet direct en niet onrechtstreeks (AD CGVS, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p.17,18). Verzoekster maakt geen enkele melding van enige politieke activiteit van haar echtgenoot en verklaart integendeel dat hij in Bogota woonde, studeerde en werkte, en zijn leven daar uitbouwde (AD CGVS, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p.14-15). Verzoekster geeft dan ook geen enkele reden om te denken dat de moorden op "vele leiders" in Colombia sinds 2018 ertoe zouden leiden dat haar man plotseling weer in het vizier zou komen van een gewapende groepering (AD CGVS, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p. 18). De Raad ziet dan ook niet in welk belang deze groepering erbij zou hebben om haar echtgenoot via verzoekster te bedreigen zonder daarbij enige eis te stellen.

De door verzoekster bijgebrachte algemene informatie waarin wordt aangegeven dat de criminele groepen die de AUC hebben opgevolgd (de zogenaamde NIAGs of BACRIM) de voormalige slachtoffers van de AUC viseren, doet aan voorgaande concrete bevindingen geen afbreuk en heeft bovendien geen betrekking op verzoekster en haar gezin persoonlijk.

Ten slotte stipt het CGVS nog op goede gronden aan dat verzoekster geen enkel element aanbrengt om te denken dat er überhaupt iemand naar haar of haar man op zoek zou zijn. De commissaris-generaal licht toe als volgt: "Hoewel u zegt dat men naar een "militair doelwit" op zoek zal blijven gaan, hoe lang het ook duurt (CGVS, p.20-21) en dat ze u lieten verstaan dat ze jullie in Bogota reeds hadden gelokaliseerd (CGVS, p.15,19) is er ook in de maanden na deze bedreiging niets gebeurd, en dit terwijl jullie nog altijd op hetzelfde adres woonden (CGVS, p.16,20). Ook na uw vertrek uit Colombia heeft uw man niets meer gehoord van de mannen die hem bedreigd zouden hebben (CGVS, p.16)." Verzoekster laat deze overweging ongemoeid waardoor deze dan ook gehandhaafd blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De door verzoekster bijgebrachte informatie waarbij zowel de toenmalige als de huidige politieke context in Colombia wordt geschetst, wijzigt niets aan voorgaande. De in het verzoekschrift geciteerde informatie is immers van louter algemene aard, heeft geen betrekking op haar persoon en kan geenszins volstaan om verzoeksters huidige beweerde bedreigingen aan te tonen. Deze algemene informatie volstaat in geen geval om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd door paramilitaire groeperingen. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet, gelet op haar ongeloofwaardige en gebrekkige verklaringen ter zake.

5.7. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze stelt niet het minste geloof te hechten aan verzoeksters rechtstreekse vluchtmotieven. Bovendien heeft verzoekster niet aangetoond dat zij voor de door haar aangehaalde bedreigingen geen beroep kan doen op de bescherming geboden door de nationale overheden in haar land van herkomst. Dat haar

echtgenoot sinds haar persoonlijk onderhoud in België is aangekomen, ook een beschermingsverzoek heeft ingediend en tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook verschillende elementen kan bijbrengen, doet aan voorgaande geen afbreuk.

5.8. In de mate dat verzoekster voorhoudt dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast, wijst de Raad op wat volgt. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst erop dat noch het CGVS noch de Raad op basis van verzoeksters documenten en verklaringen betwist dat verzoeksters stiefvader in 1993 gewelddadig om het leven is gekomen. Verzoekster legt hiermee echter geen verband met de door haar ingeroepen vrees die de aanleiding vormde voor haar vertrek uit Colombia, en louter dit feit kan ook niet volstaan om in verzoeksters hoofde een individuele en actuele nood aan bescherming aannemelijk te maken. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij hierna de draad van haar leven weer heeft opgepikt. Bovendien is, zoals hierboven reeds opgemerkt, de situatie in Colombia sterk gewijzigd sinds 1993. Evenmin wordt betwist dat verzoekster en haar gezin blijkens het bijgebrachte attest van ontheemding konden rekenen op de bijstand van de Colombiaanse staat omwille van het binnenlandse conflict in het verleden. Echter, verzoeksters rechtstreekse en recente vluchtmotieven werden niet geloofwaardig bevonden, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij en haar gezin heden nog zouden worden gevisieerd door personen uit het verre verleden. Voorts zijn er evenmin concrete individuele aanwijzingen dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd in Colombia. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

5.9. Bovenstaande vaststellingen, na onderzoek van het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen en bezien in hun onderlinge samenhang, volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

6.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verweerder bij aanvullende nota van 9 oktober 2020 de beschikbare landeninformatie heeft aangevuld met de COI Focus “Colombia – Veiligheidssituatie” van 27 juli 2020.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het

vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN en dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, als de COI Focussen "République de Colombia: Situation sécuritaire" van 7 juni 2018 en "Colombia: veiligheidssituatie" van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden

gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Gelet op de verklaringen van verzoekster betreffende haar herkomst uit Colombia, moet de veiligheids-situatie in de stad Bogota, waar zij sinds 2005 tot aan haar vertrek uit Colombia heeft verbleven (CGVS gehoorverslag, p. 5), worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de hoofdstad Bogota geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekster geeft onder verwijzing naar onder meer voormeld arrest van het Europees Hof van Justitie een theoretische uiteenzetting omtrent de notie gewapend conflict, maar brengt verder geen informatie bij betreffende de actuele veiligheids-situatie in Colombia waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal daaruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Bogota, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoeksters betoog over haar persoonlijke omstandigheden is dan ook niet dienstig.

6.3. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.”

2.3. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen tevens wordt vastgesteld dat de door eerste en tweede verzoeker aangebrachte documenten evenmin bij machte zijn een ander licht te werpen op de gemaakte conclusie. In het verzoekschrift, waarin de argumentatie zoals aangevoerd in het verzoekschrift van hun echtgenote respectievelijk moeder wordt hernomen, reiken verzoekers geen elementen aan die hier afbreuk aan doen.

2.4. Bijgevolg kan ook in hoofde van eerste en tweede verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES